

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXI. ročník

číslo 12/prosinec 2015



VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>J. A. Komenský – Labyrint světa...</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>až od dubna 2016</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba



web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo při své 760. schůzi, která se konala 14. 12. 2015, zvolilo **Dozorčí radu Střediska celostátních služeb Diakonie ČCE**. SCPS pomáhá zejména zdravotně postiženým, migrantům a vykořisťovaným lidem, a také poskytuje poradenství v oblasti podpůrných technologií pro handicapované. Staršovstvo současně vyjádřilo díky za dlouholetou službu dvěma členům SCPS, kteří na vlastní žádost v práci v Dozorčí radě již nepokračují – sestře Karolíně Hrubé a bratru Miroslavu Janebovi.

Celocírkevní **sběrka pro studenty bohosloví**, která se tradičně vyhlašuje na Štědrý večer, je znamením svazku ČCE s Evangelickou teologickou fakultou Univerzity Karlovy v Praze; obecněji řečeno tímto způsobem vyjadřujeme, že církev má zájem o akademickou půdu a chce podporovat přípravu studentů teologie – ať již své vzdělání později uplatní v církevní službě, nebo kdekoli jinde v humanitní sféře.



Z KALENDÁŘE

- 20. 12.: čtvrtá adventní neděle, VP, vánoční hra (14.00 a 16.00)
- 24. 12.: Štědrý večer, bohoslužby 16.00, sbírka ve prospěch studentů bohosloví a vikariátu
- 25. 12.: Boží hod vánoční, bohoslužby 9.30, VP
- 27. 12.: u nás káže Zvonimír Šorm (Jaroslav F. Pechar na oplátku v Modřanech)
- 31. 12.: Silvestr, bohoslužby 16.00, následuje Braník Open
- 1. 1.: Nový rok, bohoslužby 9.30, VP
- 3. 1. – rodinná neděle

*Veleváženému publikumu i ctěným zájemcům o vlastní vystoupení dovolu-
jeme si oznámit, že nás čeká převeleúspěšný kulturní počín „**Braníxobě** –
7. ročník“ maskovaný matematickou šifrou „ $17 = 1 + 16$ “.*

*Proběhne v našem kostele krátce po skončení bohoslužeb třetí led-
novou neděli.*

Svých 10 minut slávy může při této příležitosti prožít každý z Vás!



NAD PÍSMEM

☞ *Střezte se, aby se vaše srdce nedalo zlákat, takže byste se odchýlili, sloužili jiným bohům a klaněli se jim.* (Deuteronomium 11,16)

☞ *(...) My přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.*

(1. Korintským 8,6)

My přece víme, že... To je tedy text, Pavle, apoštole náš milý, kdo tohle může jen tak říct? Vždyť to je pomalu „suma teologie“ v jednom rozvitém souvětí. Jak tomu rozumět – zrovna dnes?

Dvě věci tu říká apoštol: Za prvé – je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno (a my v něm). A za druhé – je jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my.

Ponechme teologům a filosofům, ať se trápí s detaily textu. Zkusme raději tu Pavlovu větu vnímat jako celek. Co to je? Je to výpověď o Bohu, tedy o něčem převyšujícím, co je nade vším myslitelným a představitelným. Je to výpověď složitá, protože k popisu toho, co nás převyšuje, se těžko hledají slova a naše prostředky zůstávají velmi omezené.

Je jediný Bůh. Nejvyšší, od něhož je všechno. Ale tento, nejvyšší Bůh zároveň není jenom nějakým absolutním principem, co by se světem a člověkem nechtěl mít nic společného. Proč? Protože jsme četli, že nejen od něho je všechno, ale také skrze něho se děje všechno, tedy včetně nás. Skrze něho se tedy odehrává také můj život a tvůj život a životy nás všech. A jestliže chtěl, abych tu byl, jestli mi daroval život, pak to znamená, že mě má rád.

Jestli to tak opravdu je, pak ta Pavlova řeč není nějaké shovívavé napomínání, ale spíš pozvání k něčemu dobrému, hezkému, nadějnému. Tedy: je-li nejvyšším principem tohoto světa Ten, který je zároveň láska sama, pak svět navzdory všem otřesům má pořád smysl a cíl. Pak pozvání k životu s výhledem k takovému Bohu je pozváním vpravdě nadějným. Nade všechny mocnosti, nade všechny starosti, nade všechny bolesti, nade všechny otázky, které se mi staví do cesty, nade všechny bohy a bůžky, kteří se dennodenně ucházejí o mou pozornost. Je jeden Bůh – s námi, vedle nás, pro nás. Bůh jako svrchovaná nejvyšší bytost a zároveň – jakým podivným zázrakem! – Bůh jako nejbližší přítel, jako láska sama, jako ten, kdo je blízko, dokonce nejbliž. Ne automaticky nebo na povel, ale jsou chvíle, kdy toto můžu, můžeme vyznat.

Může být nějaká lepší cesta, když už jsme poznali tuto? Tak se vlastně mezi řádky ptá apoštol Pavel. Podobně, i když trochu ostřeji, to říká Mojžíš (to byl ten první biblický text). Střeďte se něco si začít s jinými bohy! Až přijdou tlaky i útlaky, nadšení i pasivita, přesvědčování a nabídky k životu s jinými bohy, nabídky lákavé a svůdné, nabídky, které zvou na lehčí a pohodlnější, širokou, mainstreamovou cestu, nenechte si vzít to, co jste přijali a co se osvědčilo. To říká Mojžíš na sklonku života, když se loučí se svým lidem na prahu vysněné svobody, těsně před vstupem do země zaslíbené. Jako by tušil, kolikrát si na jeho slova Izraelci vzpomenu.

A v roce 2015? Možná nám ten tisíce let starý text zní aktuálněji než bychom čekali. Střeďte se něco si začít s jinými bohy! Až přijdou tlaky i útlaky, nadšení i pasivita, přesvědčování a nabídky k životu s jinými bohy, nabídky lákavé a svůdné, nabídky, které zvou na lehčí a pohodlnější, širokou, mainstreamovou cestu, nenechte si vzít to, co jste přijali a co se osvědčilo.

Kdyby apoštol Pavel žil v 21. století a byl třeba dnes naším hostem, možná by to vyložil konkrétněji a třeba by řekl: Máš starost o budoucnost, o práci, o rodinu? Ale vždyť přece víš, že nad tím vším je jediný Bůh a jediný Pán Ježíš Kristus. Trápí tě nějaká bolest, křivda, rozbité vztahy? Ale vždyť přece víš, že nad tím vším je jediný Bůh a jediný Pán Ježíš Kristus. Uchází se o tvou pozornost nějaký z moderních bohů? Peníze? Kariéra? Vlastní já? Auto? Počítač? Internet? Ale vždyť přece víš, že nad tím vším je jediný Bůh a jediný Pán Ježíš Kristus. Děsíš se nadpřirozených jevů, skličujících proroctví, vizí o konci a zániku? Ale vždyť přece víš, že nad tím vším je jediný Bůh a jediný Pán Ježíš Kristus, svrchovaný Bůh a zároveň láska sama.

Já nevím, jak to vidí bratři židé, muslimové nebo buddhisté, já jenom vím, že tohle Mojžíšovo a Pavlovo pozvání je pro mě nejbližší, tak jak jsem ho poznal a stále poznávám. Tak ho takhle v pondělí ráno nabízím i vám.

MODLITBA

Hospodine, Pane náš, ty, který jsi láska sama, navštiv nás svou milostí. A dej nám prožít, že nad vším, co se nám jako překážka staví do cesty, je ještě tvoje milosrdenství a věrnost. Prosíme za požehnání pro dnešní den.

Amen.

Píseň 616 Chvalte Pána

POŽEHNÁNÍ (IRSKÉ)

Pán ať je před vámi, aby vám ukazoval správnou cestu.

Pán ať je při vás, aby vás mohl brát do své náruče a chránit vás.

Pán ať je za vámi, aby vás bránil před záłudností zlých lidí.

Pán ať je pod vámi, aby vás zachycoval, když padáte a aby vás vysvobozoval z pasti.

Pán ať je ve vás, aby vás utěšoval, když je vám smutno.

Pán ať je kolem vás, aby vás obhajoval, když na vás útočí.

Pán ať je nad vámi, aby vám žehnal.

Amen.

Pavel Hanych

(ranní zamyšlení na sborové dovolené 2015)

POSLEDNÍ NÁVŠTĚVA

Na první poslech by výraz Babinec nemusel vzbuzovat důvěru: nějaké tla-
cháání o ničem. Ale ten branický – a věřím, že i někde jinde – má už své pevné
místo mezi všemi ostatními seskupeními ve sboru. Když se najednou někdo
octne sám, bez toho nejbližšího člověka, je moc fajn, když je členem sboro-
vého společenství, ale ještě lépe, když tam najde menší „buňku“ přibližně
stejněho věku, kde se cítí dobře.

Pravidelným účastníkem našich setkání byla i Marta Křivohlavá, jejímž
novým bydlištěm se stala Palata, Domov pro zrakově postižené na Smíchově
v Praze 5. Chodívala jsem tam ještě jako členka smíchovského sboru a bylo
mi úzko z prostředí, ve kterém ti postižení museli žít. Po roce 1989 toto zaří-
zení rozkvetlo do krásy vnějšně i vnitřně. Samozřejmě domov je domov, ale
díky za to, že se rodině podařilo pro Martu to nejlepší z možného (původně
i pro jejího manžela).

A právě tam jsme se s Martou sešly ve středu 25. 11. Normálně se tam dá
i zabloudit, ale pečlivá Marta ml. pro jistotu „rozesela“ na chodbách cedulky,
které nás bezpečně vedly do útulné společenské místnosti, kde byl pěkně pro-
střený stůl, v jehož čele seděla v pojízdném křesle Marta Křivohlavá a mně
připadlo, že tam sedí nějaká hraběnka – tak jí to slušelo. Musely jsme se tro-
chu zklidnit a mluvit jednotlivě, aby z naší návštěvy vůbec něco měla. To naše
setkání bylo neplánovaně obohaceno dalšími třemi milými hosty, mezi nimiž
byl i Jaroslav Křivohlavý (nejraději bych napsala „Jaroušek“, protože ho znám

od dětství). Nepopírám, že se hovor, kromě solidních témat, stočil i na jídlo – bylo to ovšem velmi inspirativní.

Nakonec Marta ml. vybrala dvě písně, o kterých věděla, že je maminka má ráda, a bylo pěkné vidět, jak naše milá Marta spolu s námi zpívá všechny sloky z paměti. Setkání zakončila modlitba a ani se nám nechtělo věřit tomu, že místo plánované hodiny jsme tam byly téměř dvě a půl. Velké poděkování patří Martě Drápalové za pohostinství a za odvahu už podruhé takové setkání uskutečnit.

D. Rut Nývltová

P. S.: Těsně po obdržení tohoto článku do Brány, přišla zpráva, že Marta Křivohlavá zemřela. Odešla tiše, ve spánku. Účastnicím výše popsaného setkání zůstane v paměti jako ta „krásná hraběnka“.



Odešla tiše ve spánku 8. prosince 2015

**Už nebudeš mít slunce za světlo dne,
ani jas měsíce ti nebude svítit.
Hospodin ti bude světlem věčným,
tvůj Bůh tvou oslavou.
Tvé slunce nikdy nezapadne,
tvůj měsíc nebude ubývat,
nebot' Hospodin ti bude světlem věčným.
Dny tvého smutku skončily.**

Bible, Izaiáš 60, ^{19–20}

ROZLOUČENÍ S ALENKOU

Dopis Alence Chvátalové

V listopadu nás nečekaně opustila Alenka Chvátalová. Byla jsem tím zaskočená a chybí mi. Tak jsem jí aspoň napsala dopis, abych jí v něm poděkovala za všechnu dobrotu a lásku, které tak štědře rozdávala kolem sebe, i když měla také svůj kříž. Ale je tu technický problém – kdybych dala dopis do obálky a napsala na ni „Pro Alenku v Boží náručí“, tak ho pošta nikomu nedoručí. Proto ho adresuji Vám, milí přátelé z Braníka, v očekávání, že jeho sdělení k Alence dorazí, až si na ni vzpomenete ve svých modlitbách. Tady je:

Milá Alenko,

posílám Ti dopis, který je o Tobě a také o Tvém krásném vztahu k životu a k lidem, který byl tak typický pro Tvou slunnou povahu.

Nejdříve bych ráda navázala na naše poslední setkání v Tvém posledním pozemském bydlišti v DD. Vyprávěla jsi mi o svém pravnoučkovi Vítkovi a pak jsme se jako tradičně smály větě, kterou pronesl Tvůj tatínek ve filmu Muži v ofsajdu: „Eman je pašák“. Pak jsem se s Tebou rozloučila a domluvily jsme se, že přijdu zase někdy příště.

Bohužel, události rychle nabraly kurs dost jiným směrem a ty jsi odešla na věčnost, takže už žádné příště, jindy a později nebude. Aspoň na tomto světě ne. Chci Ti aspoň dodatečně napsat pár řádek, protože si myslím, že Ti dlužím velké poděkování.

Chci Ti napsat, že je docela dobře možné, že Eman byl pašák, ale je to jen malý zlomek toho, jak velký pašák jsi byla celý svůj život Ty. Poznala jsem to podle Tvých postojů a také podle Tvé zdánlivě jednoduché a prosté životní filosofie a moudrosti. Celý život jsi byla sama sebou v tom dobrém slova smyslu a nebála jsi se ani v době, kdy druzí měli strach. Tvůj úsměvný a laskavý smysl pro humor Tě provázel celý Tvůj život, a to i v těch nejprekérnějších situacích. Vzpomínám si na to, jak jsi mi vyprávěla jak na Tvé pracoviště v Energoprojektu na Silvestra zavítala nečekaně návštěva z mi-



nisterstva paliv a energetiky. Vy jste měli na stole chlebíčky a počínali jste si nepracovně. Bylo to v době hluboké totality, pan ministr vás nachytil na švestkách a všichni se lekli, co z toho pojde. Ty jsi však neztratila duchapřítomnost. Panu ministroví jsi popřála, aby mu v novém roce horníci nakopali (hodně uhlí), aby měl hodně energie. Byla to taková situační komika. Prošlo to a situace byla zachráněna.

Vzpomínám si také na to, jak jsme si spolu povídaly o Bohu. Vyprávěla jsi mi, jak jsi byla sama na malou dcerku a jak Ti bylo moc zle. Byla jsi na dně svých sil. Málem jsi myslela na nejhorší. Modlila jsi se a vylila jsi Bohu své srdce. A dostala jsi odpověď: Seber se a vyper Hele punčocháče. A ty jsi ten vnitřní hlas poslechla, šla a vyprala ty punčocháče a ta ošklivá chvíle zmizela jako mýdlová bublina, když se rozprskne.

Vzpomínám si, jak nesmírně statečná jsi byla v tom domově důchodců. Nikdy jsi si na nic nestěžovala. Kdykoliv se Tě někdo zeptal na to, jak se Ti daří, vždycky jsi se usmála řekla: „Daří se mi dobře, nic mě nebolí.“ Spousta lidí, včetně mě, měli s návštěvami u Tebe v DD následující zkušenosti – šli za Tebou, aby Tě trochu potěšili a napřímili. A když pak odcházeli domů, cítili, že jsou sami potěšeni a napřímieni. Celou tu dobu, co jsem tam za Tebou chodila, jsi se ani jednou nezlobila, ani jednou jsi si nezoufala, i když důvody byly. Nezlobila jsi se ani tehdy, když Ti chlípných choutek chtíví dědové v noci vzali z nočního stolečku mobil a volali na Tvůj účet na erotickou linku. Provolali Ti hodně peněz a když se zjistilo, že účet byl za erotické služby po telefonu, konstatovala jsi „To jsem ráda, aspoň se ví, že jsem tam nevolala já“.

Na posledním – ne však bezvýznamném místě bych se ráda zmínila o Tvých vtipech, kvízech a legráčkách, které jsi s potěšením vyprávěla svým návštěvám.

Milá Alenko, ráda bych Ti napsala, že mě naše vzájemné přátelství s Tebou velmi obohatilo, aniž bych se na Tobě chtěla obohacovat. Rozdala jsi kolem sebe tolik dobroty a lásky, že mi nezbývá než Ti za ně poděkovat a být Ti velmi vděčná. Tvé laskavé srdce dotlouklo. Děkuji ti za krásu chvil společně strávených. Měla jsem Tě ráda. Bude mi chybět tvůj smích a šibalské jiskřičky v tvých očích. Mám Tě ve svém srdci zapsanou jako milou a hodnou Alenku, statečnou to ženu obdařenou velkou moudrostí a neutuchajícím smyslem pro humor.

Tvoje Martina

Moje kamarádka Alenka

Alenka byla i přes velký věkový rozdíl moje báječná kamarádka a její upřímná víra a moudrost byly pro mne velkým požehnáním. Seznámily jsme se hned po našem příchodu do Braníka koncem roku 1994. Byla tou dobrou duší, která nás vždycky ráda viděla v neděli přicházet do kostela. Díky jejímu humoru a nadhledu (nikdy ze sebe nedělala vzorňáka) jsme si byli hned blízcí. Naše děti Kateřina a Michal si ji vybraly za kmotru. Její upřímné přátelství a neokázalá důvěra v Boží vedení pro mne byly tím nejlepším vzorem. V době, kdy měla problémy s chůzí, vozívali jsme ji do kostela autem. A naše přátelství rostlo. Vždy se těšila na 1. května, kdy se u nás na chatě mohla setkat s lidmi z našeho sboru.

V té době, co žila v domově seniorů v Kobylisích, jsem se ji snažila navštěvovat a něco jí přinést pro potěšení. Byla to krásná setkání a vždy při cestě domů jsem si uvědomila, že jsem od ní dostala mnohem více. Alenka mne doslova podpírala svou vírou v posledním roce, kdy jsem prožívala obtížné životní období.

Asi před rokem, když jsem při svém pravidelném čtení bible četla Jób, jsem našla následující dva verše, které vystihují její laskavost a hlubokou moudrost.

Já bych vám však svými ústy dodával odvahu a svými rty bych šetrně projevil soustrast.

(Jób 16,5)

Usmíval jsem se na ně, když ztráceli víru, a oni neodmítali světlo mé tváře.

(Jób 29,24)

Být s Alenkou v posledním období jejího života byl pro mne hluboký duchovní zážitek, který velmi dobře vystihuje Eckhart Tolle ve své knize Ticho promlouvá:

„Někteří lidé se během posledních týdnů, měsíců nebo dokonce roků života stanou klidnými a téměř průzračnými, jakoby něco vyzařovalo z jejich rozpadající se tělesné formy. Když se na vás dívají, z očí jim září jasné světlo. Tito lidé už necítí žádné psychologické utrpení. Už se dávno odevzdali Bohu a jejich ego se rozpustilo. V poznání, že v sobě mají něco nesmrtelného, našli hluboký vnitřní klid.“

(upraveno)

Jsem velice vděčná za svědectví víry Alenky Chvátalové, která zemřela 14. listopadu 2015 ve věku 88 let.

Dana Slabá

NSANGO MALAMU

V sobotu 4. 12. proběhl adventní koncert skupiny Nsango Malamu v evangelickém sboru v Praze-Dejvicích. Během více jak hodinového programu tato desetičlenná vokální skupina představila duchovní i folklórní písně z dalekého Konga a Angoly, odkud pochází 2 členové souboru – Jacques Moliba a Leonardo Teca. Ostatní zpěváci jsou Češi.

Koncert se nesl v duchu 3 témat – Bůh Otec, Ježíš Kristus a Duch svatý. Meditativní písně z evangelických kostelů vystřídaly rytmické skladby za doprovodu bubnů a tance, do něhož se zapojila i celá řada posluchačů – od těch nejmladších až po ty starší. K africké atmosféře přispěli také dva diváci z Konga, kteří některé skladby doprovázeli autentickými a spontánními vsuvkami.

Hudební zážitek doplnili Jacques a Leonardo vyprávěním o Vánocích v Africe. Kdy se vlastně slaví Vánoce v Africe? Je to ve všech zemích stejné, nebo tam jsou rozdíly? A věděli jste, že se v některých zemích na Vánoce jí sloni nebo krokodýli? Nebo že dárky dostávají na Vánoce jenom ženy coby dárkyně života, zatímco muži dostávají dárky na Nový rok? Děti jsou na tom nejlépe – dostávají dárky při obou příležitostech.

Nsango Malamu znamená doslova „dobrá zpráva“ neboli evangelium. Za Nsango Malamu přeji všem čtenářům Brány, aby v sobě tuto dobrou zprávu nechali letos o Vánocích zaznít a aby se přišli podívat na naše další koncerty a vystoupení. O dobrou náladu a radost nejen v čase vánočním tam totiž nikdy není nouze!

Jana Škubalová



POŽEHNÁNÍ DVOJČATŮM

První prosincovou neděli bylo požehnáno dětem Anny a Jiřího Matouškových **Danovi a Doře**.

Děti byly představeny sboru opravdu viditelně z pódia připraveného pro vánoční hru.



BC. PAVEL SIVÁK

Co o něm víme?

Čtvrtá neděle v měsíci pro náš sbor znamená, že na kazatelně přivítáme hosta z našeho nebo jiného sboru. Jaké bylo naše překvapení, když 25. října se za Stůl Páně postavil Pavel Sivák, ten, kterého pravidelně vídáváme v našem kostele.

Málokdo věděl, že studuje teologii. I když studium ukončil 12. června 2015, svoje první, čtené kázání si odbyl již v roce 1988. Potom se s ním věřící mohli setkávat v Borkovanech, Dambořicích, Šitbořicích a v Olomouci. V Kloboukách nejen kázal, ale byl také učitelem nedělní školy a členem pěveckého sboru.

V současné době Slovo Boží šíří v Pečkách, Předhradí, ve Staré Boleslavi, Škvorci nebo v Přerově.

Branické bohoslužby byly na téma V bitvě o Sodomu.

Pavlovi přejeme, aby milost Boží byla při něm a dodávala mu síly do dalšího života.

MilBor

Som ko som

Z toho, co jsem prožil, musel můj Bůh – Bůh Abrahama, Izáka a Jáкова, už někdy dávno před tím, než jsem se narodil, říct: „Z tohoto člověka udělám svého svědka.“

Musel to říct, protože bych jako dvouletý romský chlapec nikdy nemohl přežít srážku s vlakem. Ano, asi dva roky jsem byl v přerovské nemocnici, ač jsem se narodil v Děčíně, kde On sám velký Adonáj vedl ruce lékařů, kteří mi zachránili život. Byla to náhoda, nebo záměr, že jsem se poté dostal z Přerova do dětského domova v Jeseníku? Dnes již mohu, a to bez jakéhokoli povyšování říct, že to tak Bůh chtěl. Stejně, jako chtěl, abych od svých šesti let vyrůstal v křesťanské rodině inženýrů Slámových.

A právě tam se mi sám můj pozhnaný a nejvyšší dal poznat. Pravda, někdy bych do kostela nešel, ale maminka Jana vedla v rýmařovském kostele nedělní školu a jelikož jsme tam chodili jen mi tři bratři – Petr a Ondřej Slámovi a já, tak nebylo zbylí. Do kostela se musí, protože to je tradice. Stejně jako do školy. Jo, měl jsem štěstí, protože, kdybych zůstal v jesenickém domově, chodil bych do Zvláštní školy a dnes bych určitě neměl vysokoškolský diplom. Zatímco Petr Sláma začal chodit do školy už v Jeseníku, já, Ondřej

a Marta Slámovi až v Rýmařově. Se známkami jsem si nelámala hlavu. Hlavně nepropadnout a nemít čtyřky, což se nakonec podařilo.

Bratr farář Trnka byl úžasný člověk. I jeho si Bůh povolal z civilního zaměstnání do duchovní služby. To za jeho působení jsem byl pokřtěn, jelikož si moji adoptivní rodiče nebyli jisti, jestli jsem, anebo nejsem pokřtěný.

A tak se začalo odvíjet moje důvěrné sblížení s Bohem, kterého jsem zatím neznal. Úmyslně říkám neznal, protože jsem jen věděl, že existuje. Ale od mého křtu se začaly dít věci. Začalo to nevinnými setkáními na „školkách“, jak se tenkrát říkalo víkendovým seniorátním srazům mládeže; až na jedné brigádě v Herlíkovicích se mě jeden z brigádníků zeptal, jestli jsem přijmul Ježíše do svého srdce. Chvilí jsem na něj koukal jako vyoraná myš, ale pak, abych se zbavil jeho dotěrnosti, řekl jsem mu, že ano, že chci učinit Ježíše Pánem svého života.

Bylo to krátce poté, co jsem se vyučil opravářem zemědělských strojů v Horním Benešově, když jsem začal slyšet hlasy, které volaly mé jméno, a o něco později jsem prožil to, co letniční nazývají „křest Duchem svatým“. Nikdo, nikdo není dokonalý, a tak i mne na nějaký čas pohltil alkoholismus, ale byl to právě můj Bůh, který mě ze spárů alkoholu vyvedl. Jak čas plynul, víc a víc jsem rozpoznával Boží vedení. Pravda, na veřejnost jsem to nevytáhal, abych nebyl považován za blázna, protože to se v tradičních evangelických kruzích přeci nenosí.

Určitě to všichni známe: „Člověk míní, Pán Bůh mění.“ A změnil! Moje touha stát se kazatelem v naší církvi se v průběhu prvního roku studia na Biblické a misijní škole v Hradci Králové úplně rozpadla. Proč? Protože z novely církevních řádů vyšlo najevo, že ten, kdo nemá maturitu, nemůže po absolutoriu BMS složit jáhenské zkoušky. Nicméně jsem absolvoval a po několika letech jsem se rozhodl si „jáhenské zkoušky“ udělat později. Ale všechno bylo opět trošičku jinak, než jsem si naplánoval. Asi dva roky jsem prodával v Tesco a pak opět zasáhla Boží prozřetelnost, a tak jsem dva roky pracoval jako romský poradce. A právě tam, na Okresním úřadě v Hradci Králové mi sdělili, že si musím doplnit úplně středoškolské vzdělání. Tak jsem začal dálkově studovat střední ekonomickou školu v Pardubicích. Po maturitě a jáhenských zkouškách jsem absolvoval roční vikariát, nicméně jak Vlastík Kovář – můj mentor, tak i synodní rada se usnesli, že dekret dostat nemohu, a všechno bylo zase úplně jinak. Tehdy jsem tomu nerozuměl, ale dnes už mohu říct, že Bůh se mnou komunikoval skrze sny, když mi v nich odkrýval jednotlivé úseky mého života, ale i Písma. Zamiloval jsem si Starý Zákon, disputoval jsem s Bohem a učil se rozpoznávat Jeho řeč ke mně. A opět, stejně jako po rozchodu se svou snoubenkou, kvůli které jsem odešel do Prahy, jsem uslyšel, stejně jako biblický Samson: „Vem si pohanku.“ Tak jsem si ji vzal. Už ani

nevím přesně, jak k tomu došlo, ale asi to bylo mou touhou stát se sociálním pracovníkem, jsme s manželkou hledali, kde potřebnou kvalifikaci získat. A jelikož kurzy jsou drahé, tak jsme hledali možnou vysokou školu. Žel ani jedna neumožňovala dálkové studium budoucích sociálních pracovníků, a tak slovo dalo slovo a na popud mé manželky – té militantně nevěřící pohanky, která mi v jednom z prvních e-mailů napsala: „Jestli Tě stvořil Bůh, tak si ten termín rande ani nepiš,“ tak ta mne navedla, abych si podal přihlášku na teologii, když mne baví. A byl tu další div, když jsem se dozvěděl, že jsem byl přijat k dálkovému studiu na Husitské fakultě, která je podle ní nejlehčí. Že pro mne nebylo studium věru lehké, je asi všem, kteří začali cokoliv studovat ve vyšším věku, jasné. A tak, stejně jako u maturity, i před posledními státníci jsem svému Bohu říkal: „Nerozumím tomu Pane, ale jistě máš se mnou své plány, když jsi mne poslal studovat BMŠ, když jsi mi dopomohl k maturitě a dokonce jsi mi dovolil absolvovat jáhenské zkoušky a projít vikariátem. Přece bys mne teď u posledních státnic nenechal na holičkách.“ A nenechal!

Díky Bohu jsem tedy dosáhl vysokoškolského vzdělání, což nikdo od Roma, který měl být šestačtyřicet let po smrti, který byl vychováván v pěstounské péči a stát mu přířknul vzdělávat se pouze na Zvláštní škole, nečekal.

Bohu tedy vzdávám chválu, ale co bude dál – netuším. Můj Bůh má jistě se mnou své plány, které hodlá uskutečnit, a já se mu hodlám plně podřídit se slovy: „Teď jsem, můj Pane. Půjdu kam mne posíláš.“

Vždyť mne sám ujistil, když ke mně promluvil: „Můj jsi ty! Nikdy tě neopustím!“ A také mi řekl: „Vím o Tobě.“ Ale mám snad kvůli tomu všemu, co jsem s Bohem zakusil, u Něj větší zastání než Petr, který sedává vedle mne v lavici při bohoslužbách? Ano, mám snad větší podíl na Boží milosti v Kristu víc než Kamila, která mne na základní škole píchala kružítkem? Jistě ne! Jen větší důvod k radosti z Boží milosti, která se k nám lidem sklonila, a také z toho, že Bůh není ani hluchý, ani slepý a dokonce ani němý, a to k nikomu

z nás, milý čtenáři.

Pavel Sivák



MILÍ VEDOUcí TÁBORŮ,

ač se to zdá neuvěřitelným, vím z kuloárů, že se už začalo pracovat na letních akcích příštího roku. Kdybych neznala alespoň trochu táborové zákulisí, nevěřila bych, že už po ukončení jednoho tábora se začíná přemýšlet o táboru dalším.

Naše děti se ještě stále k táboru vrací, přicházejí nové i staronové vzpomínky... Doufají, že budou moci jet i příští rok.

Pro mě jako pro matku je podstatné:

- 1) jste spolehliví,
- 2) máte jasně daná pravidla,
- 3) jste ochotni pravidla přizpůsobit potřebám dětí a jejich rodičům,
- 4) o každém jednotlivém dítěti přemýšlíte a zabýváte se jím.

Shrnuto a podtrženo, milí vedoucí táborů – děkujeme Vám za veškerou práci, kterou příprava a realizace tábora obnáší.

Výsledky své práce uvidíte možná za mnoho let, možná nikdy. O to více DÍKY.

JM

DOROST NA PODZIM

Podzimní prázdniny.

Kdo. Kdy.

Starší dorost.

Je středa.

Třináct agentů.

Jak. Kde.

Černé brýle.

Špionská mise.

Chrástecký sbor.

Cvičení zelenáčů.

Tajná komunikace.

Výuka sebeobrany.



Kurz maskování.
Městská hra.
Foto s policistou.
Se skládkou.
S Husem.
Strategická hra.
Hledání v Bibli.
Hod na cíl.
Znalostní kviz.
Zradil nás.
Kamera zachytila.
Jeho tvář.
Sestavme pixely.
Dokud čas.
Duchovní programy.
Zjevení Janovo.
Maličkosti rozhodují.
Na chvíli zastav.
Poslední den.
Zachraňme meloun.
Hledej místa.
Podle fotek.
Najdi chřtán.
Chrástecké mafie.
Poraz ji.
Nedělní bohoslužby.
Hudební doprovod.
Dan a Míša.
Vzpomínka na zemřelé.
Večeře Páně.
Pozdravují Vás.
Cesta domů.
Procházka s farářem.
Svojí cestou.
Přece dohromady.
Je neděle.



Tadeáš Fridrich

PAK, ŽE NEJSOU ANDĚLÉ...

Začalo to docela nevinně: krásný den – výlet do Koněpruských jeskyní. Po absolvování návštěvnického okruhu v podzemí, procházka naučnou stezkou. V kopci varování od protijdoucích: je to pořádný krpál. Mávnu rukou: „Takových sešupů jsem už absolvovala!“... Vtom mi nohy ujíždějí po drobných kamenech – a báb! Chci vyskočit jak křepelíčka, ale ouha, na nohu se nepostavím. Dcera s vnučkou se marně snaží mne zvednout. Co teď? Volají na číslo uvedené na plakátku jeskyní, jestli by tam nebyl nějaký muž, který by pomohl. Za chvíli se na cestičce pod námi objevuje ne jeden muž, ale dokonce čtyři. Snaží se mě posadit na nosítka, která si přinesli, ale je jasné, že cestou dolů bychom se přerazili všichni. Pak se pokouší snést mě dolů na stoličce ze zkřížených rukou, ale ani tímto způsobem se z prudkého srázu nedostaneme. Vtom ten nejstarší z nich si mě hází na záda jak pytel brambor a nese mě dolů k autu, zaparkovanému na dně lomu. Prý abych si to tu mohla prohlédnout. Během celé této záchranné akce všichni srší humorem, nikdo si nestěžuje, že už mu před hodinou skončila pracovní doba a ujel poslední autobus. Všichni odmítají jakoukoliv finanční náhradu. Jejich dobrá nálada úplně přehlušuje mou bolest nebo starost, co bude dál. Mám blažený pocit, že mne obklopuje roj andělů, poslaných mi na pomoc.

Cestou autem na dálnici, kam pro mne jede Janin kamarád, zjišťuji, že mne na zádech odnesl sám vedoucí správy Koněpruských jeskyní. Během čekání na auto z Prahy mu líčím, jak jsem v jeskyních byla v roce 1951, půl roku po jejich objevení, v době, kdy ještě nebyly otevřeny pro veřejnost. Tehdy jsem byla dvanáctiletá, jako je má vnučka teď. Slibuji, že mu pošlu do archivu fotografie z našeho výletu před 64 lety.

Dobrá nálada mě neopustila ani po příjezdu do Thomayerovy nemocnice, kde mi paní doktorka dala nohu do sádry a oznámila, že je to na 12 týdnů. Ujistila jsem ji, že mně to sroste dřív. To bych prý musela být superman. Teď mám za sebou půlku této doby. Jak to bude pokračovat, to se teprve ukáže. Ale už teď vím, že čas nedobrovolně strávený mezi čtyřmi stěnami nemusí být časem promarněným. Zjišťuji, že aktivity, které jsem musela zrušit, nejsou tak důležité, aby se bez nich nedalo žít. Nevadí mi nevyklepaný koberec, ani neumytá okna. Naopak mnohem víc vnímám, co je na okně a za oknem: neustále kvetoucí orchideje a další květiny, sýkorky, ozobávající zralé slunečnice, později zavěšené lojové kuličky. A večer – někdy fantasticky vybarvený západ slunce. S vděčností děkuji za lidi, kteří mě obklopují. Děkuji také za

technický pokrok. Uvědomuji si, že není samozřejmostí, že tu dnes mám teplo, aniž bych musela nosit dříví a uhlí a každý den zatápět, a horkou vodu, aniž bych ji musela ohřívat v hrnci. A hlavně, že mohu kdykoliv hovořit se svými známými, aniž bych se zvedla z postele (my jsme kdysi čekali 11 let na pevnou linku). Téměř každý den se někdo ozve, že mě přijde navštívit, případně, že přijde se mnou poobědvat (a že jídlo pro obě dvě přinese s sebou). Kdy já jsem měla příležitost si jen tak několik hodin povídat s nějakým andělem, i kdyby třeba vypadal jako moje sestra nebo kamarádka?

Zjistila jsem, že i v branickém kostele se vyskytují nějakí andělé. Milada mi přinesla mastičku, která má na víčku nalepený červený papírek s propiskou psaným nápisem „nohovníček mastivý“. Prý jí to strčily do ruky nějaké děti. Kdo to asi byl? Možná, že je to skupinka, která si dala za úkol páchat dobré skutky. Pokud to je Zdíša, Johanka a Hanička, tak jim moc děkuji. Pokud je to někdo jiný, tak mu také děkuji. Ta mastička opravdu funguje!

A ještě jeden anděl přilétl – tentokrát do poštovní schránky. Anděl s křídly z pavích per, který mne má potěšovat. Jiřínko, díky!

RC



POZVÁNKA NA HRU

Jako malou ochutnávku z letošní hry Vánoční koleda (podle stejnojmenného filmu Flinstoneovi a Charlese Dickense) uvádíme vstupní píseň.

Jaroslav Pechar:

Na nápěv koledy Štěstí zdraví, pokoj svatý vinšujeme vám

Štěstí, zdraví, pokoj svatý, vinšujeme vám,
šavlozubým tygrům a všem dalším obludám.
Z daleka se běřeme,
novinu vám neseme,
co se za pár tisíc let přihodí v Betlémě.

Nějak to tušíme i když žijem' v kamení:
narodí se tam Pán Ježíš, všechno promění.
Slyšte zprávy plamenné,
je to tak a né, že né,
že nemáme v téhle době srdce kamenné.

Slyšte tedy všichni naše zprávy veselé,
o tom bude dnešní příběh, drazí přátelé;
i když žijem' divoce,
tak, když přijdou Vánoce,
i nás pralidi to vždycky chytí za srdce.

Vítej v naší době, co je dávno před Kristem,
přesně minus třicátem tisícím pětistém.
Příběh právě začíná,
kde vánoční novina
změní to, jak žije Flinstounovic rodina.



PROGRAM ZDRAVÁ MLÁDEŽ

a Nadace Mezinárodní potřeby

Jak dobře víte, náš sbor podporuje už mnoho let vždy jednoho nepálského studenta na Biblické škole v Indii. Toto studium je podporováno přes Nadaci Mezinárodní potřeby (International Needs), která původně zajišťovala ze zahraničních fondů některé křesťanské projekty v ČR, později se dárci z ČR zapojili do sponzorování dětí z Nepálu a Filipín, pak podpory studentů z Nepálu a další. Postupně podíl českých dárců Nadaci převýšil dary ze zahraničí a jedním z hlavních projektů se stal program Zdravá mládež.

Jedná se o finanční podporu křesťanských lektorů, kteří na školách přednášejí o důležitých etických otázkách, jako např: vztahy v rodině i kolektivu, šikana, různé závislosti, Facebook apod. Tito lektoři jsou pro svou práci odborně vyškoleni. Na svých přednáškách nevyučují o křesťanství, pokud nejsou výslovně dotázáni. Lektoři se umí přiblížit mladým lidem a jejich přednášky na školách jsou oblíbené. Mohou nabídnout i další setkávání při volnočasových klubech a kroužcích, kde také působí.

V roce 2014 bylo díky podpoře Nadace uskutečněno 2750 přednášek a bylo tak osloveno 54 200 studentů a žáků.

Na stránkách Nadace Mezinárodní potřeby je uvedeno, že v rámci programu Zdravá mládež jde celých 100 % peněz od dárců na finanční podporu lektorů. To znamená, že nic z vašich darovaných peněz na tento program nejde na provoz Nadace, ale skutečně na daný účel.

Další informace je možné zjistit na stránkách Nadace.*)

Vím, že ze všech stran na naše city a peněženku útočí mnoho potřebných lidí a každý máme své limity, případně „své“ obdarovávané lidi či projekty, ale přesto bych ráda na tento program upozornila, protože práci s mládeží považuji za nesmírně důležitou.

Jitka Zvánovcová

* <http://mezinarodni-potreby.cz/zdrava-mladez-v-cr>

TANEC TÍŽE S LEHKOSTÍ

*„Jestliže člověk neví nic o nejvyšším dobru,
pak mu všechno vědění více škodí, než prospívá.“*

Platón

Člověk balancuje světem
někdy jak chromý pták:
poletuje v jednom kole,
křídlo nahoře a křídlo dole.

Ač ho tíží lehkost bytí,
vzletných slov a planých řečí,
sám do rytmu k uzoufání
točí, točí piruety zdání...

Povznesenými náladami
hraje si na vznešenosti právě –
– dneska andante a dolce,
jindy zas adagio a grave...

Když jedno nezbytné mívá
jeho dojemně svévolný um,
ustrne jen v póze němé,
jak jeden tančící dům...

Ester Brandejsová

OBSAH 12/2015

Vítejte	2
Staršovstvo a sborový program	3
Nad Písmem (Deuteronomium 11,16 a 1. Korintským 8,6).....	4
Poslední návštěva u Marty Křivohlavé	6
Rozloučení s Alenkou Chvátalovou	8
Nsango Malamu	11
adventní koncert v Dejvicích	
Požehnání dvojčatům	12
Danovi a Doře Matouškovým	
Bc. Pavel Sivák	13
Co o něm víme?	
So kom so	
Milí vedoucí táborů,	16
Dorost na podzim	16
Pak že nejsou andělé... ..	18
Pozvánka na hru	20
a vstupní píseň	
Program Zdravá mládež a Nadace Mezinárodní potřeby.....	21
Tanec tíže s lehkostí	22
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXI. ročník, číslo 12/prosinec 2015

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

~

